

בד"מ 1/8/22

המשנה למנכ"ל משרד הבריאות נ' ד"ר עאמר ג' בר (רופא שיניים)

מדינת ישראל

בתי הדין למשמעת – משרד הבריאות בירושלים

תיק בד"מ 1/8/22

תאריך:

בפני חברי הוועדה:

דר' דוד ילון – יו"ר, נציג המנהל הכללי

דר' חיים נוימן – נציג הסתדרות רופאי השיניים

עו"ד לינדה שפיר – נציגת היועצת המשפטית לממשלה

הקובל:

המשנה למנהל הכללי משרד הבריאות

ע"י ב"כ מהתביעה המשמעתית במשרד הבריאות

(להלן – "הקובל")

הנקבל:

דר' עאמר ג'בר (רופא שיניים), מ.ר. 118444

באמצעות ב"כ עו"ד משה וייס

(להלן - "הנקבל")

קובלנה נגד רופא שיניים - דר' עאמר ג'בר

מעשה מגונה במטופלת

1. כנגד דר' ג'בר, רופא שיניים, מספר רישיון 118444, הוגשה קובלנה בגין הרשעתו בעבירת מעשה מגונה, לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין.

ביום 24.06.2021 נגזר דינו לארבעה חודשי מאסר לביצוע בעבודות שירות ותשלום פיצויים לנפגעת על סך 15,000 שקלים.

הקובלנה מייחסת לנקבל התנהגות שאינה הולמת רופא שיניים לפי סעיף 45 לפקודת רופאי השיניים [נוסח חדש], התשל"ט-1979, בגין מעשים כמפורט בהכרעת הדין:

"לפיתת המתלוננת עם שתי זרועות כשפניו של הנאשם מול פניה, חיבוקה בניגוד לרצונה ונישוקה על שפתיה בניגוד לרצונה, כשהיא מתנגדת ומנסה להשתחרר מאחיזת הנאשם בה, והכל תוך השמעת אמירות שהצטרפו למעשים ושמחזקות את המסקנה בדבר הכוונה המינית שבהם, בנוסח: "מה, לא התגעגעת לרופא השיניים שלך, תני לי חיבוק, רק חיבוק קטן".

וכן:

"תני לי נשיקה, רק ככה", תוך כדי שהנאשם מצביע על לחיו.

המתלוננת הודיעה לנאשם שבעלה ממתין לה למטה והוא אמר לה:

"יש לבעל שלך מזל, הוא יודע שיש לו מזל?"

כאמור, מעשים אלו מהווים בסיס להרשעתו בעבירה הפלילית, ובכך גילה התנהגות שאינה הולמת רופא שיניים, לפי סעיף 45 לפקודת רופאי השיניים [נוסח חדש], התשל"ט-1979 (להלן: "הפקודה").

2. בפתח הדיון הנקבל הודה במעשים המיוחסים לו, ובכך שאלו מהווים התנהגות שאינה הולמת, כמיוחס לו בקובלנה.

3. הכרעת הדין

הננו מרשיעים את הנקבל, דר' עאמר ג'בר, מספר רישיון 118444, בעבירה של התנהגות שאינה הולמת רופא שיניים, לפי סעיף 45 לפקודת רופאי השיניים [נוסח חדש], התשל"ט-1979 בגין המעשים המיוחסים לו, כמפורט בקובלנה.

4. טיעונים לעונש

ב"כ הקובל הודיעני בראשית דבריו, כי בדעתו להגיש שני מסמכים, האחד: הצהרת הנפגעת, אשר הוגשה בבית משפט השלום כחלק מההליך הפלילי וסומנה ת/1; ומסמך נוסף: החלטה בעניין דר' א.ש, אשר סומנה ת/2, והיא היא שתהיה, לדבריו, ההחלטה שיש ללמוד ממנה ולילך בדרכה בעניין אמצעי המשמעת שיש להטיל על הנקבל, קרי - 18 חודשי התלייה, וכי לטענתו, זהו הרף המינימלי הראוי.

5. עניינו של הנקבל חמור, כעולה מהכרעת הדין. הפעלת הכוח על המתלוננת מעידה על החומרה הרבה שבמעשה.

ב"כ הקובל מצטט מסעיפים 77 ו-78 לאותה המלצה של הוועדה בדוח 08-22, אשר אושרה על ידי כב' השופט סטרשנוב ביום 26.06.2022, כך:

"77. אנו נמצאים כעת בעיצומו של גל גדול ומאיים של תלונות על הטרדות

מיניות של רופאים כלפי מטופלות וכלפי נשות צוות רפואי. לא ניתן

להתעלם מהשפעתו של גל זה על אובדן האמון במערכת הרפואית ועל

הפגיעה בכבודם של כלל הרופאים והמבצעים את עבודתם במסירת ומתוך תחושת שליחות.

78. מטבע הדברים ההליכים בדין המשמעתי מופעלים לאחר ההליך הפלילי, הכולל חקירה פלילית, אישום והרשעה.

התוצאה היא, שלעיתים חולפות שנים רבות בין המעשה לבין אמצעי המשמעת, אמצעי המשמעת הננקטים כלפי הרופא. כשברוב המקרים קיימת התחשבות גם בענישה הפלילית, והתוצאה ניכרת בהחלטות שהגישו הצדדים לעיוננו. יצויין, כי בחלק מהמקרים שהוגשו לעיוננו הצטברה תקופת ההתלייה לתקופה בה הורשעו הנקבלים בפועל, כך שמדובר בתקופות ארוכות יותר."

6. ב"כ הנקבל מפנה בהקשר לאובדן האמון ל- 1/ת, להצהרת הנפגעת בעמוד השני פסקה שלישית לפני הסוף:

"האמונה שלי בציבור הרופאים התערערה. אני לא מסוגלת לבקר לבד אצל שום רופא, ובכל פעם שאני נאלצת ללכת לרופא כלשהו אני מטרטרת את בעלי יחד איתי.

מאז האירוע הנ"ל, למרות שיש לי כאבי שיניים ואני צריכה ללכת לטיפול, אני פשוט לא מסוגלת, משהו חוסם אותי מבחינה נפשית ומשתק אותי."

7. עניינו של הנקבל למעשה ביסס את קביעות הוועדה בעניין א.ש, בדבר גל ההטרדות והצורך לנקוט בענישה חמורה.

8. ב"כ הקובל מפנה להכרעת הדין בעניינו של הנקבל, בדבר ההיכרות הקודמת בין הנקבל למטופלת ומערכת היחסים ביניהם, כאשר לפתע לפת אותה וניסה לנשקה. אם לא נלחם, לדברי ב"כ הקובל, בתופעה זו, כי אז נמעל בתפקידנו. ולפיכך, לעמדתו, עונש בן 18 חודשי התלייה ראוי שיהיה רף מינימלי.

9. ב"כ הקובל משווה בין עניינו של א.ש לבין הנקבל ולטעמו, נסיבותיו של הנקבל חמורות יותר, בשל הרשעתו במעשה מגונה, בעוד א.ש הורשע בהטרדה מינית.

עיקר טיעונו של ב"כ הקובל מתבסס על סעיף ההרשעה וכן העובדה כי התחרט, ולמעשה הודה בעיסקת טיעון, חסך מזמנו של בית המשפט ועל כן גם היתה הקלה בעונשו של"צ ופיצויים ולא הוטלו עליו עבודות שירות.

בנסיבות אלו, סבר ב"כ הקובל, כי נכון להסתפק ב- 7 חודשי התלייה, וזאת גם בהתבסס על תקדימים קודמים. עוד הוסיף ב"כ הקובל, כי סבר כי זה העונש ההולם, אלא שבמפתיע, בעת הדיון, חזר בו א.ש מהבעת החרטה וההודאה והודיע:

"כי אינו מצטער על שום דבר, לא היו דברים מעולם, היתה אי הבנה וכו'" (עמ' 15 סעיפים 12 - 15 לפרוטוקול הדיון).

ומכאן חל שינוי וזה היה השיקול העיקרי בהחמרת הענישה.

העובדה כי הנקבל הודה והתנהל הליך של הוכחות, אינה מאפשרת מתן אותה הקלה שהקובל חשב שראוי לתת לא.ש בעת שיצא מנקודת ראות שהנ"ל הודה והתחרט.

כאמור, הרשעתו במעשה מגונה, אי הבעת חרטה, שימוש בכוח, אלו מביאים לצורך להטיל על הנקבל לפחות 18 חודשי התלייה.

10. ב"כ הנקבל, עו"ד משה וייס

ב"כ הנקבל מציין בראשית דבריו, כי אכן הנקבל עמד על חפותו, אך משהורשע:

"הרכיין ראש, ביצע את עונש עבודות השירות, שילם את הפיצוי והיום עומד בבושה גדולה ובצער גדול... וזה גם אומר בית המשפט, אפשר לראות הפנמה" (פרוטוקול עמ' 18 שורות 18 ואילך).

ובעמוד 19, שורות 1 + 2 ושורות 5 - 10 נאמר, כי הנקבל גזר על עצמו לא לשהות יותר לעולם עם מטופלת בחדר, מבלי שיש אדם שלישי נוכח ועוד.

מסוכנותו על ידי שירות המבחן נקבעה כנמוכה.

11. הנקבל משמש כרופא כ- 13 שנים, מעולם לא הוגשו תלונות נגדו, העבירה בוצעה לפני 4 - 5

שנים ולמעשה מדובר בנשיקה, לטענת ב"כ הנקבל, שניתנה בלחי ולא בשפתיים ואין המדובר בנגיעה באברי מין.

אמנם הצהרת הנפגעת "קורעת את הלב", אך יש לזכור שללא קשר לאירוע, מדובר במתלוננת במצב מורכב ועם כל הצער, אין להטיל זאת על הנקבל.

12. הננו נדרשים לדון בעבירה. הצהרתה של המתלוננת אינה משקפת את הקובלנה אלא את תחושתה. יש לדון בקובלנה. ויצוין, כי הרשעתו הינה בעבירה לפי סעיף 348(ג), עבירת עוון. אין המדובר במעשה מגונה בכח וצריך להכניס זאת לפרופורציה בהקשר זה ובעיקר בהשוואתה לא.ש.

ועוד מציין ב"כ הנקבל, כי אין להשוות הצהרתה של המתלוננת להרשעתן של נשים שחוו עבירות מין קשות. מצבה קשה, אך נובע ממבנה אישיותה התבטאויותיה כגון כל צרות העולם נפלו עליה, דיכאון אחרי לידה וכיו"ב, מצבים שלביצוע העבירה על ידי הנקבל אין כל קשר אליהם.

13. מסגרת הדיון הינה העבירה והנסיבות, וכמטרת הדין המשמעתי, מניעה היא ענישה.

14. מהדיון בוועדה בעניינו של א.ש עולה, באופן חד משמעי, כי ההתייחסות היא לא לסעיף העבירה אלא לעובדות. הזמנתה למרפאתו הפרטית, בקשה לפשוט בגדיה, לכאורה לצורך טיפול:

"נוגע לה בחזה, מעסה לה את החזה, מכניס לה יד מתחת לתחתונים, מציע לה הצעות מיניות תוך כדי טיפול".

וכל זאת למתלוננת, שמצבה קשה מהמתלוננת שבפנינו, הרי אין מה להשוות מעשים אלו למעשי הנקבל בפנינו.

בענייננו, מדובר באירוע אחד ויחיד, קצר במישכו, לפני ארבע וחצי שני, במטופלת אחת ויחידה מבין 13 שנות פעילות ענפה ומאות מטופלות ומטופלים. יש מעידה והמעידה חמורה והנה מתברר, שלא היה אפילו צורך בענישה מניעתית מלמעלה כדי למנוע, שהרי מדוח קצין המבחן עולה, כי המסוכנות נמוכה:

"אנחנו לא צופים שיהיו עוד עבירות".

והוא אומר:

"נכון, לא הודיתי. היום אני מבין, אני גזרתי על עצמי".

ומיישם זאת.

אין מטופלות אצלו בחדר מבלי שיש עוד מישהו עימו. ולמעשים עצמם, מדברי המתלוננת:

"הנשיקה נפלה חצי על הפה. אני לא בטוחה שזה מכוון".

קרי, ומבלי לזלזל בחומרה, הוא ברובד הנמוך ובהשוואה למעשים המיוחסים לאיש, חמורים יותר ממעשי הנקבל והעבירה של הטרדה מינית גם היא עוון ואין בינה לבין הרשעת הנקבל הבדל משמעותי.

15. הנקבל נעדר עבר פלילי, נשוי בשנית, לו 3 ילדים מנישואיו הקודמים ושני ילדים מנישואיו הנוכחיים, שאחד מהם נולד אחר גזר הדין. ילדיו צעירים. הגדולה בת 13 והצעירה בת שנה. אין בידי אשתו לפרנס מעבודתה כקוסמטיקאית ועוד מוטל עליו תשלום מזונות. אין לו דירה משלו, מתגורר בדירת הוריו. בנוסף, יש לו חובות של כ-200 אלף שקלים.

הנקבל סגר את מרפאתו במהלך התקופה והפך לשכיר במרפאה אחרת.

16. משנה קושי יש לנקבל בהיותו נמנה על המגזר הערבי, והחזרה והקליטה תהיה בלתי אפשרית אם ייפלט לתקופה ממושכת מעבודתו. אין לו עבודה אחרת לעבוד בה.

גם בדין המשמעתי יש מקום להתחשב בנסיבות אישיות. ועוד לא ניתן לומר, כי החלטה אחת - א.ש - לצורך העניין היא שתשנה את רף הענישה ותביא לאמירה, כדברי ב"כ הקובל "אני חושב, הנה בשלה העת, צריך להחמיר ברף זה".

לא הוצג רף הענישה, הוצגו פסקי דין בהם הוטלו עונשים של 3, 6, 10 חודשים. הכיצד ניתן לדרוש 18 חודשים לגבי מי שנישק, כמעשה הנקבל, בעוד שנגיעות באברי מין הסתפקה הפסיקה בחודשים ספורים. אין בידי ב"כ הנקבל להצביע על גזר דין בגין הרשעה במעשה מגונה לפי סעיף 348(ג) ברמה אותה מבקש להטיל על הנקבל.

17. ב"כ הנקבל הגיש אסופת מכתבי הערכה שסומנו 1/ס. ואכן עולה מהם, כי מדובר באדם טוב, הפועל למען הציבור מעבר לשירותיו הרפואיים.

את התמשכות ההליכים יש לקחת בחשבון, ומשנגמר ההליך ב- 12 בינואר 2022, ראוי היה להגיש הקובלנה לאלתר ובעודו מרצה 4 חודשי עבודות לתועלת הציבור. עתה, משחזר לעבודה, חשוף שוב להפסקה בעבודתו.

לטענת ב"כ הנקבל, מתחם העונש ההולם הינו בין 3 חודשים לבין שנה. תיק זה ראוי שיהיה ברף התחתון של הענישה. ענישה ברף זה, שתצטבר ל- 4 חודשי עבודות שירות בהן לא עבד, במסגרת

המרפאה, העובדה שגזר על עצמו לא להיות עוד לבד עם מטופל, תשקף נאמנה את מטרת הטלת האמצעי המשמעותי במידתיות.

18. ב"כ הקובל, בתגובותיו לדברי ב"כ הנקבל, הפנה להרשעתו של הנקבל ותיאור המעשה, ועוד לא מדובר בפרק זמן קצר אלא בתום הטיפול אחזה בכח בעוד שבא.ש לא היתה הפעלת כוח ולא התנגדות. ב"כ הקובל מדגיש, כי בעניינו של הנקבל היה מעשה כוחני, מכאיב, תוך חסימה של דלת כשהיא מנסה לברוח. התנהגות זו לא היתה בא.ש.

ובאשר למגמת ההחמרה, חוזר ומפנה לסעיפים 77 ו-78 להמלצת ועדת המשמעת בעניין א.ש.

19. ב"כ הנקבל הדגיש כי אינו שופט את הרגשת המתלוננת ועובדתית לא הוגש כתב אישום בגין מעשה מגונה בכוח!

ועוד, גם ב"כ הקובל מאשר, כי הפסיקה היום היא שישה שבועה חודשים. לא ניתן לייחס למעשה שנעשה לפני 4.5 שנים רמת ענישה אותה מנסים להטמיע היום. הדרישה להטלת עונש בן 18 חודשים פוגעת בכלל אחדות הענישה, החמרה מותרת אך במידה.

נסיבותיו, מועד ביצוע העבירה, העונשים הנוהגים אינה מאפשרת לדרוש החמרה כל כך לא מידתית.

20. בטרם נעבור להמלצה על אמצעי המשמעת, שמעה הוועדה את דברי הנקבל דר' עאמר ג'בר. בתשובה לדר' ילון השיב, כי ביצע את עבודות השירות בבית הקברות ובתקופה זו כמעט ולא עבד, לא הצליח לעבוד בשל העבודה שנדרשה ממנו. ומעבר לכך, הקושי הנפשי אותו חווה בתקופה זו, לדבריו (עמ' 42 משורה 19 ואילך לפרוטוקול):

"זה לא רק קשה, זה נפשי יכול להרוג ... מרופא דר' עאמר ג'בר, יש לי שם שלי. באמת יכולים לשאול במשרד הבריאות, כולם מכירים אותי ... בשנייה אתה הולך לבית הקברות, אתה חופר שם ... לא רוצה לדבר על זה, זה מספיק".

עוד הוסיף, כי כל תקופת המשפט פגעה בו קשה וכן במשפחתו, וגם מעמד זה קשה לו. ממצב של הערכה וכבוד למצבו שבו ימצא עצמו, היה העונש הכבד ביותר שיכול היה לקבל.

בקול חנוק מדמעות תיאר את נפילתו מאיגרא רמא לבירא עמיקתא, תרתי משמע.

בתשובה לחברת הוועדה, עו"ד שפיר, ציין כי עובד במרפאה בירושלים ונותן שירותי רפואה, לרבות ניתוחים למשטרה. הוסיף, כי הינו אדם טוב, לא פחד מאיש ועל כן לא חשב כי צריך עו"ד. היום, לאחר מה שעבר (עמ' 44 משורה 17 ואילך לפרוטוקול):

"אני אהיה טוב ואני אעזור ואני רוצה לעזור למקצוע שלי, בגלל שאני אוהב אותו. אני אוהב את המקצוע שלי מאד".

המתלוננת היתה מטופלת שלו במשך כשנה - 8 טיפולים, היה מיוודד עימה. זו דרכו, מיוודד עם מטופליו. במקרה של המטופלת, היה זה מקרה חירום ועל כן היה לבד עימה במרפאה. באופן שגרתי הוא עובד עם סייעת כנדרש בהנחיות אגף בריאות השן.

עוד הוסיף, כי אחרי האירוע לא נשאר ולו דקה עם מטופלת לבד בחדרו. אפילו אם הסייעת לרגע יוצאת לפניו, מקפיד על דלת פתוחה.

היום הינו אחראי מרפאה, שני רופאים עובדים במרפאה. כאמור, מעבר לנדרש, בנהלי אגף בריאות השן, המתירים ביקורי חירום ללא סייעת, לא יעשה כן ולא יהיה עם מטופלת ללא נוכחות אדם שלישי. הטראומה שחוה בבית הקברות דייה ולא מוכן עוד לחזור על כך.

בסיום דבריו, כאשר קולו חנוק מדמעות, סיפר כי חייו אינם חיים ממועד האירוע. קשה לתאר את המהפך שעבר וכיצד האירוע גורם לו לפחד מכל אישה העומדת מולו. הנקבל מבקש סליחה. די בכל שעבר והעבודה בבית הקברות היתה קשה מכל עונש שניתן להטיל עליו.

21. המלצה

בבואנו להמליץ על אמצעי המשמעת שיש להטיל על הנקבל, שבנו ועיינו בהמלצת הוועדה וההחלטה בתיק בד"מ 08-22, ולא השתכנענו כי עניינו של הנקבל ברמת החומרה של דר' א.ש, ולא רק עניין החומרה אלא התנהגותו, כפי שבאה לידי ביטוי בדברי ב"כ הקובל בפנינו (עמ' 15 משורות 7 ואילך לפרוטוקול):

"ולאחר ההודאה שלו, אנחנו חשבנו שהוא חסך זמן והביע חרטה ואנחנו חשבנו שבהטרדה מינית, לפי התקדימים, 7 חודשי התלייה זה עונש שראוי שיושת עליו.

ואז, במהלך הדיון ולאור הדברים שכתובים בהמלצת הוועדה, אחרי שטענו ש- 7 חודשי התלייה על הטרדה מינית זה עונש ראוי והולם, בדבריו האחרונים של א.ש הוא קם ואמר: 'אני לא מצטער על שום דבר, לא היו דברים מעולם. היתה פה אי הבנה וזהו...' ובהמשך לא מביע חרטה, לא מודה ועל כן הוועדה נתבקשה לשקול התנהגותו מחדש".

והנה עיינו הרואות, אין אלא לומר כי א.ש נהג לכאורה בהטעייה לאורך כל הדרך על מנת להשיג הקלה בעונשו ואילו התביעה גילתה דעתה, מה מידת העונש הראוי במקרה זה.

22. והנה בפנינו אמנם הרשעה במעשה מגונה, בקטגוריה הקלה שבו, ולא בכוח, כאשר בחינת העובדות פועלת לקולא לטובת הנקבל שבפנינו. אמנם נשיקה וחיבוק ואחיזה בכוח חמורים, אך אינם חמורים כהזמנה למרפאה פרטית. בקשה ממטופלת להתפשט במהלך טיפול, נגיעה ועיסוי איברים אינטימיים כמפורט לעיל.
- על אף שא.ש. הואשם בהטרדה מינית, שגם היא עוון, מעשיו חמורים לאין ערוך ממעשיו של הנקבל, אשר הורשע במעשה מגונה לפי סעיף 348(ג) - עוון גם היא.
23. הננו דוחים את טיעוניו של ב"כ הקובל, הנסמך אך ורק על ההחלטה בדוח 08-22, ומכאן לעתירתו להטיל 18 חודשי התלייה כרף ענישה נמוך, אין לעמדה זו תימוכין כלשהם בפסיקה וב"כ הקובל אף לא טרח להביא תימוכין לעמדתו. ללמדנו, כאמור, מתוך דבריו בוועדה בעניינו של א.ש.
24. התרשמנו מהצהרתה של המתלוננת, שניתנה לפני כמה שנים, מחומרת תגובתה לענייננו אובדן אמון ברופאים.
25. יחד עם זאת, לנקבל הרשעה פלילית ונגזרו עליו 4 חודשי עבודות שירות, אותם ביצע בבית הקברות, ועל הקושי בביצוע, כאמור. חוסר יכולתו לעבודה בתקופה זו כפי שמענו מפיו של הנקבל, ואין לנו סיבה שלא ליתן אמון בדבריו.
26. מצבו האישי של הנקבל קשה. הצורך לפרנס משפחה בת 4 אנשים ובנוסף תשלום מזונות, סגירת מרפאתו והצורך להיקלט במרפאה חדשה, אחרי הפסקה בת 4 חודשים, בהם לא עבד, מגוריו אצל הוריו וחובותיו והקושי עתה, משחזר לעבודה, להפסיקה שוב.
27. ועוד, עיינו באסופת מכתבי התודה לפעילותו של הנקבל, המעידים על אופיו וגישתו למטופליו.

28. למדנו מדוח קצינת המבחן ומדבריו בפנינו, כי הפנים ולמד ומצטער צער רב על המקרה וכי גזר על עצמו מגבלות בעניין תעסוקתו. רשמנו בפנינו, כי התחייב ויעשה כן, לא יקבל עוד מטופלת כשאין אדם נוסף בחדרו.

הננו סבורים בסבירות גבוהה, כי לא הוא האיש שיבחר לעשות שוב מעשים מסוג זה, וזאת גם בהסתמך על דוח קצינת המבחן ומסוכנותו הנמוכה.

29. כל אלו עומדים לצד חובתנו כלפי הציבור, למנוע מעשים מסוג זה, ואין ספק כי במעשים אלו יש משום פגיעה בייעודו ובתדמיתו של מקצוע הרפואה ומעילה באמון הציבור ברופאים. עיינו בעניינם של:

דר' הושנג שגיב - 01.04.2018, חיבוק ונשיקה ללא הסכמה בניגוד לרצון המטופלת - 4 5 ימי התלייה.

ודר' גלעדי - הרשעה במעשה מגונה בסייעת, נגיעה בישבן, ליטוף חזה ומישוש גוף דרך הבגדים. התלייה ל- 3 חודשים.

ולבסוף, האח מר עאדל לבטאל - הורשע במעשה מגונה בכוח ונגזרו עליו 10 חודשי מאסר, מתוכם שלושה חודשים לריצוי בפועל. רישיונו הותלה ל- 3 חודשים.

30. בהתחשב במכלול הנסיבות האישיות, כפי שפורטו לעיל, רמת הענישה, העובדה כי העבירה בוצעה לפני 4.5 שנים וכי הקובלנה הוגשה לאחר סיום ריצוי עבודות השירות, ולאחר שהנקבל בנה מחדש עתידו ועתה עלינו לקטוע זאת, ובהתחשב בעמדת התביעה, כפי שהובעה בבד"מ 08-22, הננו ממליצים להטיל על הנקבל 6 חודשי התלייה, מהם ינוכו 4 חודשי עבודות השירות אותם ריצה. הננו סבורים כי בהטילנו את אמצעי המשמעת כאמור יהיה כדי להרתיע ואף לעלות את רף הענישה

ניתן היום 20/12/22

עו"ד לינדה שפיר, נציגת	דר' חיים נוימן	דר' דוד ילון, יו"ר
היועצת המשפטית לממשלה	הסתדרות רופאי השיניים	נציג המנהל הכללי